

DE WEGGEEF CEREMONIE

Een goed voorbeeld van het weggeven van iets dierbaars is een give away ceremonie. Een voorbeeld hiervan, dat me altijd bij zal blijven, is er één die ik aan het einde van een vierdaagse zweethut ceremonie heb gedaan. Bij een give away geef je iets weg dat voor jou dierbaar is, maar dat je niet meer nodig hebt. Dit was voor mij nog lastig, omdat ik al veel had weggegeven. Ik had voor deze ceremonie een hele mooie kristal meegenomen. Eentje, die ik wel gebruikte, maar bereid was verder te geven.

Het was de ochtend van de laatste dag, vlak voordat we de give away zouden beginnen. Ik zat op mijn kamer en was me aan het klaar maken voor de ceremonie. Ik pakte het kristal dat ik voor deze gelegenheid had meegenomen in mijn hand en keek er voor de laatste keer naar. Terwijl ik ernaar keek, realiseerde ik me dat ik niet dit kristal moest weggeven, maar iets anders.

Ik zuchtte en vloekte van binnen. Wat moest ik nu doen?

Ik ging op de rand van mijn bed zitten, sloot mijn ogen en ging de zogenaamde “droomwereld” binnen, op zoek naar antwoorden. Ik had het kristal nog in mijn linkerhand, terwijl ik mijn krachtdier opzocht. Binnen een paar seconde verscheen hij voor mijn geestesoog. We spraken een tijdje met elkaar en het was mij snel duidelijk dat een van de deelnemers iets nodig had, iets wat ik in mijn bezit had. Maar wat was dit dan en hoe kwam ik daarachter?

Ik opende langzaam mijn ogen en keek om mijn heen. Ik wist dat wat ik moest weggeven zich ergens in deze kamer bevond. Maar waar? Ik had echt geen flauw idee.

“Knijp je ogen samen en tuur door je wimpers,” hoorde ik de stem van mijn dier tegen me zeggen. “Terwijl je dit doet, moet jij je concentreren op je hartslag en het antwoord zal komen,” ging hij verder.

Dat is het mooie als je vier hutten op een rij hebt gedaan. Al je waarnemingen, zowel fysiek als geestelijk, zijn veel sterker en gevoeliger geworden. Je bent je bewuster van en beter verbonden en in afstemming met alles in je omgeving. Ik kneep mijn ogen samen en concentreerde me op mijn hartslag. Mijn hart klopte langzaam en krachtig, het was echt een innerlijke drum. Toen ik voelde dat mijn bewustzijn op het juiste niveau was, begon ik door

mijn wimpers om me heen te kijken. In het begin zag ik niet echt iets anders en hoorde en voelde ik alleen mijn sterke hartslag steeds luider en in iedere cel van mijn lichaam. Het leek alsof er vanachter mij een licht scheen en dat ieder object waar ik naar keek dit licht reflecteerde.

Ik werd hier zo door verrast en ik was zo onder de indruk, dat ik bijna mijn focus verloor. *Boem, Boem, Boem, Boem*, hoorde ik mijn hartslag nog steeds drummend in mijn lichaam en behield hierdoor mijn focus op de vraag wat ik in de ceremonie moest weggeven.

Gedragen door mijn krachtige hartslag, stelde ik mijn vraag en keek ik met samengeknepen ogen door mijn wimpers om mij heen. Alles in de kamer reflecteerde nog steeds het licht in de meest mooie en heldere kleuren. Een van de objecten reflecteerde niet alleen het licht, maar dit bewoog zelfs in een puls, die gelijk aan mijn hartslag was.

Dit was vreemd, echt heel vreemd. Welk object er ook achter deze puls schuilging, het was het object dat ik zou weggeven. Maar hoe kon ik hier absoluut zeker van zijn? Ik draaide mijn hoofd en keek naar een ander object, maar hier was geen puls, geen heen en weer stromen van energie. Ik draaide mijn hoofd weer en zodra mijn blikveld weer in de buurt van het weg te geven object kwam, zag ik de heldere pulserende kleuren weer. Er was geen twijfel mogelijk, ik zou dit object moeten weggeven.

Ik opende langzaam mijn ogen, om te zien wat ik weg zou geven. Ik herkende het direct, ik was gechoqueerd. Nee, dit kon niet waar zijn, niet dit .... Niet mijn drum. Ik had deze drum nog maar net gekocht, misschien vijf weken geleden en er zelfs geld voor geleend van mijn ouders. Nee, dit kon het niet zijn, nee dit was te groot. En toch .....

Bang, Bang, iemand ramde als een bezetene op mijn deur en kondigde ongeduldig aan, dat de ceremonie begon. "Rustig aan, jemig, ik kom er zo aan. Ik ben bijna klaar," antwoordde ik.

"Ja, maar we zijn allemaal klaar en staan al even op je te wachten. Schiet wel even op, wil je!" antwoordde de stem.

"Dat weet ik, maar ik kan dit niet haasten. Ik heb nog eventjes nodig. Sorry, maar het is niet anders. Jullie beginnen dus maar zonder mij, of jullie wachten nog eventjes."

"Nou goed, dan wachten we wel," antwoordde de stem nogal geïrriteerd.

Ik richtte mijn aandacht weer op de voor mij liggende keuze. Wat zou ik weggeven, het kristal ... of toch de drum?

In mijn gedachten begon ik vele vragen te stellen. "Hoe kon ik het weggeven van de drum nu uitleggen aan mijn ouders? Zowel mijn moeder als vader, zouden het niet kunnen begrijpen. Wat als ik het verkeerd heb begrepen en er helemaal niemand op de drum zit te wachten? Wat als er wel iemand is, maar de drum naar de verkeerde persoon gaat?"

"Wat zal ik doen? Ik kan het moeilijk later terugvragen, of toch wel? Het kristal is de veiligste keuze, daar kan ik gemakkelijk mee leven en dan hoef ik me niet te verantwoorden. Bovendien heb je toch echt een drum nodig," probeerde ik mezelf te overtuigen. Maar het zeer sterke gevoel dat ik mijn drum moest weggeven verdween niet.

Dit was echt heel moeilijk en eigenlijk ook heel simpel. Het enige dat ik moest doen, was kiezen. Ik wist vaak niet waarom, maar het volgen van een dergelijke sterke intuïtie was het beste. Ik stond op en pakte de drum. Ik voelde een knoop in mijn maag en mijn hart ging als een razende tekeer. "Laat het alsjeblieft de juiste keuze zijn," fluisterde ik met tranen in de ogen tegen de lege stille kamer. Ik wikkelde de drum in een handdoek en daarna deed ik het pakket in een grote plastic zak, opende de deur en voegde me bij de rest van de groep.

"Eindelijk, daar ben ...." begon Moon, maar ze stopte toen ze mijn gezicht zag en zich realiseerde dat ik net een hele moeilijke beslissing had genomen. "We hebben allemaal onze give away in een cirkel bij de hut gelegd. Zou jij die van jou ook in de cirkel willen leggen?" vroeg ze.

"Natuurlijk," antwoordde ik, terwijl ik de uitgestoken hand van Moon vastpakte. Ze bracht me naar de cirkel en hielp me de drum op de juiste plek te leggen. We stopten bij de rand van de cirkel en ik leunde tegen een boom. Ik deed mijn ogen dicht en liep in mijn geest vier keer om de cirkel, op zoek naar de plek waar ik mijn drum moest neerleggen. Na de vierde keer de cirkel te zijn rondgegaan, was het me duidelijk waar mijn give away moest liggen. Moon nam de plastic zak van me over en legde het neer op de door mij aangegeven plek. Ik ging op een stoel zitten en wachtte tot Moon met de rest van de groep terugkwam.

We moesten in een rij achter elkaar staan en de cirkel rondgaan, totdat de voorste persoon zou stoppen. Het cadeau dat er dan voor

ons lag, zou het onze zijn. Toen Moon terugkwam met de groep, ging ze voor me staan en vroeg of ik voorop wilde gaan.

“Zeker,” antwoordde ik opgelucht. Als het nu verkeerd ging, kon ik het in ieder geval niemand anders dan mezelf verwijten. Ik kreeg een hand en begon langzaam de cirkel rond te lopen. Ik had mijn ogen weer half toegeknepen en concentreerde me op de grond voor me. Met iedere stap, vroeg ik om hulp om op de juiste plek te stoppen, zodat mijn drum bij de juiste persoon kwam. Halverwege de cirkel voelde ik dat ik naar beneden werd getrokken en stopte. Iemand zette snel een stoel achter me neer, zodat ik kon gaan zitten. Ik had tijdens het lopen bewust niet naar de cadeaus gekeken en heel eventjes hoopte ik dat mijn drum voor me zou liggen. Dat was echter niet het geval.

Mijn drum had een nieuwe eigenaar gevonden. Zij was dolgelukkig toen ze haar cadeau uit de tas haalde. Ze kon het niet geloven, maar daar was de drum waar ze al heel lang naar had gezocht. Niemand kon geloven dat iemand dat weg zou geven. Toen ik mijn drum in de handen van de nieuwe eigenares zag, en zag met hoeveel liefde ze werd vastgehouden en hoe blij en aangedaan de nieuwe eigenares was, wist ik dat ik de juiste keuze had gemaakt.

Een paar jaar later zou ik deze persoon weer tegenkomen en ze had nog steeds de drum bij zich. Ze vertelde me, hoe ze een hele zware en moeilijke tijd had gehad. Ze bedankte me opnieuw voor de drum, want het was de stem van de drum en mijn moed om haar weg te geven geweest, die haar door de moeilijke tijd hadden geholpen en een vonkje hoop en vertrouwen levend hadden gehouden.

Een paar weken na deze weggeef ceremonie kreeg ik bezoek van een wonderschone Indiaanse vrouw, in mijn dromen. Ze had een ongelooflijk mooi stuk stof bij zich, met iets erin gewikkeld. Ze gaf het pakketje aan mij en stelde zichzelf voor. Ik nam het pakketje van haar aan en ik kon niet geloven hoe zacht het aanvoelde, het leek wel zijde. Heel voorzichtig vouwde ik het open en ik kon mijn ogen niet geloven. Daar voor me lag een drum, met de tekening van een vrouw die danste met buffels, op de huid ervan getekend. De tranen sprongen me in de ogen toen ik de drum vasthield. Wat was ze mooi!

“Mijn jonge vriend,” begon de vrouw, “dit is mijn cadeau voor jou, omdat je durft weg te geven. Ga op zoek in de wereld en ik zal je

helpen deze drum te vinden. Spoedig zal je haar in je handen hebben en met haar spelen, zingen en dansen.” Vervolgens verdween ze en liet mij achter met deze hele mooie drum.

Toen ik de volgende ochtend wakker werd, kon ik nog steeds het beeld van de drum voor mij zien. Ik was zeer opgetogen over de droom en de zoektocht naar deze drum. Maar ik was ook bang, wat als ik de drum nu nooit vond? Zou ik haar echt vinden? Indien ja, waar en wanneer dan? Een miljoen vragen raasden door mijn hoofd en ze vroegen allemaal om aandacht. Ik ging naar de douche en ging zitten op mijn douchestoel. Mijn gedachten kwamen langzaam weer tot rust, terwijl het warme water over mijn lichaam stroomde. Ik besloot me geen verdere zorgen te maken en te zien wat de toekomst me zou brengen. Het enige dat ik kon doen, was de droom onthouden en me bewust te zijn van de kleine aanwijzingen die ik kreeg.

Een paar weken later was ik, tijdens de pauze van een workshop, aan het kijken naar een paar hele mooie drums die één van mijn vrienden daar verkocht. Ik was met haar in gesprek over de drums en complimenteerde haar met de mooie drums en vertelde haar dat ik op zoek was naar een speciale drum. Ze raadde me meteen een aantal van haar drums aan, die inderdaad een hele mooie klank hadden. Geen van allen was echter de drum uit mijn droom. Ik vertelde haar dat ik naar een speciale drum zocht, eentje die ik in een droom had gezien. Dit intrigeerde haar enorm en ze vroeg me of ik de drum kon beschrijven. Ik beschreef de drum in grote lijnen aan haar. Toen ik uitgesproken was schudde ze haar hoofd en zei: “Ik heb nog nooit een dergelijke drum gezien, maar misschien kan een vriendin van mij die drums importeert je verder helpen. Wacht even, ik moet haar telefoonnummer hier ergens hebben.” Ze begon wat te rommelen in haar paperassen en ze had spoedig een klein geel papiertje gevonden.

“Ja,” zei ze, “dit is haar nummer.”

“Wacht even,” zei ik, “dan pak ik mijn aantekeningenblok om het nummer op te schrijven.” Ik liep weg en kwam even later met mijn schrijfblok terug en schreef het nummer op.

“Je kunt haar beter eerst bellen,” zei mijn vriendin, terwijl ik het nummer opschreef. “Ze is er lang niet altijd en het zou jammer zijn, als je voor een dichte deur kwam te staan. Vooral omdat het toch ruim drie uur rijden bij jou vandaan is.”

“Dat zal ik doen,” zei ik glimlachend, “en bedankt voor de moeite.”

“Graag gedaan,” zei ze, “ik hoop dat je vindt wat je hebt gezien.”

Een aantal weken later, na verscheidene pogingen om een afspraak te maken, was ik onderweg om de dame van de drums te ontmoeten. Des te dichter ik mijn eindbestemming naderde, des te zenuwachtiger ik werd. Zou mijn drum inderdaad daar op me wachten? Ik hoopte het vurig en iets zei me dat ze er ook zou zijn.

De winkel was echt ergens in niemandsland. Als je niet wist waar je moest zijn dan vond je het nooit. Terwijl ik de oprijlaan opdraaide zag ik aan mijn rechterhand een grote tipi. Ik wist nu zeker dat ik op de juiste plek was.

Ik parkeerde mijn auto en ging de winkel binnen. Ik stelde me voor aan de persoon achter de toonbank en ze bleek de eigenaresse te zijn die ik een paar dagen eerder had gesproken.

“Welkom,” zei ze, “als ik me niet vergis kom je van ver en ben je op zoek naar een specifieke drum.”

“Klopt als een bus,” antwoordde ik en vertelde haar vervolgens over mijn droom.

De vrouw was even stil en keek me aan. “Ik heb deze winkel al twintig jaar, maar nog nooit is er iemand met een dergelijk verhaal mijn winkel in gestapt,” zei ze nog steeds verbaasd. “Helaas heb ik, denk ik, niet de drum waar jij over spreekt. Ik heb echter wel hele mooie anderen met buffels of adelaars erop.”

“Weet je dat heel zeker?” vroeg ik vertwijfeld. Er klopte iets niet, ik was er zeker van dat mijn drum hier was.

“Ja, ik weet het echt zeker,” zei ze, “het spijt me zo erg, dat je van zover bent gekomen en dan geen succes hebt. Ga eerst even lekker zitten, dan haal ik een kop koffie voor je.”

Terwijl ze wegliep om een kop koffie voor me te halen ging ik op een stoel zitten. Ik kon het gevoel niet van me afschudden dat mijn drum er wel was, maar de eigenaresse was erg zeker van haar zaak. Ik besloot mijn ogen te sluiten om tot mezelf te komen. Ik was er zeker van dat mijn drum er wel was, ik kon haar bijna voelen en tot me horen zingen. Maar waar was ze?

“Ze is hier,” hoorde ik plots de vrouw uit mijn droom in mijn gedachten zeggen. “Ze staat achter in de winkel, op de bovenste

plank aan de rechterkant. Ze staat achter een drum met een Wolfs kop erop.”

“Hier is je koffie,” zei de winkeleigenaresse, “heb je er melk en suiker in?”

“Alleen melk, alsjeblieft,” antwoordde ik, terwijl ik mijn ogen opende.

“Heb je misschien ook een grote drum met een wolf erop?” vroeg ik haar. “Deze zou achter in de winkel op de bovenste plank in de rechterhoek moeten staan. Het klinkt misschien gek, maar mijn drum staat daarachter.”

Ze keek me zeer verbaasd aan. “Het zou kunnen dat ik een drum met een wolf erop heb, maar ik heb echt geen drum met de buffels erop.”

“Dat weet ik. Maar ik zou het mezelf niet vergeven als ik wegga zonder daar te hebben gekeken.”

Iets in mijn stem maakte dat ze voor me ging kijken, mede omdat ik er zelf niet bij kon komen.

Een paar minuten later kwam ze terug. “Het was even zoeken, maar er stond inderdaad een wolfs drum op de plek waar jij zei.” Ze glimlachte. “Daarachter stond deze drum.” Glimlachend gaf ze me een drum aan. Ik keek naar de drum in mijn handen en begon te glimlachen. Daar lag ze, in mijn handen, de drum uit mijn droom.

“Ja, dit lijkt haar te zijn,” zei ik vechtend tegen mijn tranen. “Mag ik haar buiten uitproberen? Om te horen hoe ze klinkt, en of ze echt voor mij is?”

“Natuurlijk, neem zo lang je wilt,” ze glimlachte en gaf me een hand om me naar buiten te helpen. We liepen naar een bankje en ik ging zitten. Toen ik alleen was keek ik naar de drum in mijn handen, ze was het echt en beeldschoon. Ik nam de klopper in mijn linkerhand en begon te spelen. Al snel daarna was ik verdwenen in het geluid van de drum en hilde ik zachtjes. De wind die was opgestoken droogde mijn tranen en droeg de klanken van de drum naar de eeuwigheid.

“Gaat het?” vroeg een stem achter mij. “Is dit de drum waar je naar op zoek was?”

“Ja, dit is haar,” zei ik tussen mijn tranen door. “Hoeveel krijg je van me?”

“Laten we eerst naar binnen gaan,” zei ze. “Het is koud hier in die plotseling opgestoken wind. Ik haal dan nog een kop koffie voor ons en dan hebben we het er over.” Ze bood me een hand aan, om me te helpen opstaan en begeleide me terug naar binnen. Ze hielp me eerst te gaan zitten en liep vervolgens weg om twee koppen koffie te halen.

Ik kon het nog maar moeilijk bevatten, dat ik echt mijn drum had gevonden. Ik voelde me gezegend en nog eens extra, omdat ik een paar dagen daarvoor mijn hele muntenverzameling had verkocht en de drum dus kon betalen.

De dame kwam terug met twee koppen koffie. Keek me lachend aan en gaf mij één van de koppen koffie aan. “Dit is me nog nooit gebeurd, dat een vreemdeling mijn winkel binnenkomt om een drum te kopen die ik niet heb. Maar dan ineens toch blijk te hebben. Niet te geloven dat je ook nog eens wist waar ze was. Het lijkt er echt op dat ze je riep, en al van ver af. Ik had nooit gedacht zo iets mee te maken.” Ze zuchtte diep en keek me aan.

“Dit was zo bijzonder, dat ik je graag korting wil geven en een gratis drumtas om de drum in te bewaren. Dit hele verhaal doet me eraan denken dat er toch echt magische dingen in het leven kunnen gebeuren. Het geeft me hoop, dank je wel.”

Ik bedankte haar voor de tas en betaalde voor mijn drum. Ze hielp me naar mijn auto en legde de drum op de bijrijderstoel.

We namen afscheid en ik ging weer op weg naar huis, helemaal gelukkig dat ik de drum had gevonden.

